

Perpinyà, bastió de Le Pen

Perpinyà s'ha convertit en un dels feus de Le Pen i, potser, en el seu gran bastió. La ciutat alberga un gran volum d'exiliats pied-noirs i d'excombatents de l'OAS per als quals el dirigent del FN ha esdevingut el cabdill preferit.

Ismael LÓPEZ

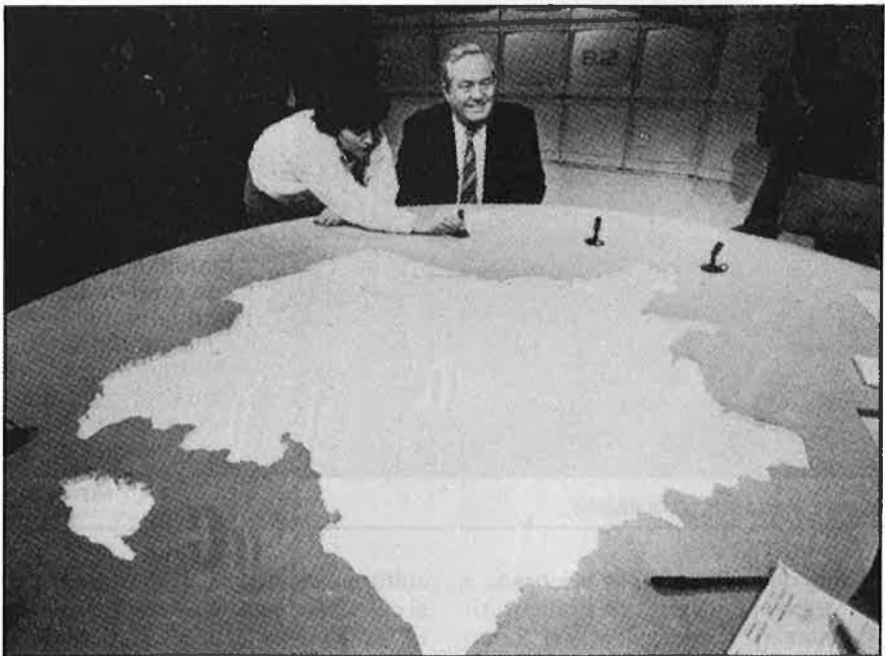
«**N**ecessitaven treball —diu un expert en l'èxode *pied-noir*— i vingueren al Rosselló, a un departament de poca població i tradicionalment migratori. En vint anys, Perpinyà, amb la seua arribada i la d'alguns grups àrabs, ha doblat la població. Arribaren d'un colp i significaren un desequilibri molt fort, políticament i humana. I més en un departament que no era capaç d'albergar-los i on la pròpia gent havia d'anar-se'n. Fou una vertadera crisi».

«El fet que ells mateixos estiguen traumatitzats implica una certa actitud i una mentalitat concreta. Individualment, són bona gent, però, col·lectivament i davant temes clau, assumeixen fortes reaccions globals. Els *pied-noirs* —comenta— encara avui són mal acceptats ací. I això —analitza— per tres raons: la primera, perquè s'han quedat amb molts llocs de treball a costa dels d'ací. La segona, perquè s'han reagrupat en indrets molt determinats, i això ha anat reforçant-ne la cohesió, i n'ha dificultat la integració en el nostre poble. I la tercera raó —conclou— perquè són violentament francesos i no suporten el fet català. Per tot açò —sintetitza— no s'han incorporat a la nostra societat».

«Eren gent humil —diu un altre estudiós del fenomen que tampoc no desitja fer públic el seu nom—, però la majoria han canviat i tots assumeixen ara un gran racisme. Havien de canviar d'ofici o d'ideologia. I preferiren canviar d'ideologia».

Perpinyà, partida en dues

Le Moulin de Vent és un barri blanc, net, amb una infraestructura quasi perfecta, on viuen marroquins, tunisians, somalis... D'aquest nucli àrab de Perpinyà ha sorgit la majoria

Le Pen vol fer-se l'amo de França

dels vots de Jean Marie Le Pen al Rosselló. Fins a un 24 per cent. El major percentatge, potser, de tota França.

Curiosament, Perpinyà és la segona ciutat de l'Estat francès en delinqüència. I tot sembla assenyalar que, més enllà dels raonaments polítics i del vot emès per la densa població d'àrabs francesos, una altra important franja social ho ha fet per pur defensisme. Per la gran por a la inseguetat.

Gràcies als resultats de les últimes eleccions locals, els *pied-noirs* han constituït a Perpinyà un grup municipal d'una gran força i activitat política. En la Corporació, de 38 regidors i 17 tinent d'alcalde —segons les disposicions franceses—, són molts els antics militants de l'OAS amb butaca oficial. La campanya, independentment de fórmules polítiques generals, ha oferit un eix socio-

polític molt concret: la reclamació de la plena igualtat amb la resta dels ciutadans de l'estat i el final de la llarga travessia de les indemnitzacions.

L'alcalde de Perpinyà, Paul Aduy, no és alié a aquests moviments. Ben al contrari. Ex-membre del PSF de Mitterrand-Jospin, el 1978 abandonà el partit en oposar-se a la unitat electoral amb el PC de Georges Marchais, i ara festeja els seus amics *p-n*, gràcies als quals ha aconseguit reforçar l'absolutisme monàrquic que exerceix a l'ajuntament. Per això, ha acostat cada vegada més la seua autoritat i la seua pràctica als ultraconservadors i ha provocat greus tensions amb el procés de recuperació catalana que, des de fa anys, impulsa Lluís Lliboutry, tinent d'alcalde i regidor responsable del Centre de Documentació de la Cultura Catalana, un home viu i dinàmic,

que fa enormes esforços per evitar el negre domini d'Alduy, l'alcalde.

D'altra part, Alduy ha arribat a somiar —fantasia que sembla definitivament fracassada— de cedir el bastó consistorial a Modest Sabaté, famós milionari del món de xampany i un dels ultradretistes organit-

a la guerra. D'ací —dedueix— la simpatia dels *p-n*».

«Jean Marie Le Pen no ha fet mai promeses als repatriats, sinó a França. I per això estem contents amb ell. I vol menys immigrants. Em referesc —precisa— als nord-africans. Aquesta gent —declara— no té

invasió de les S.S. i firmant amb Hitler el pacte per a un estat totalitari. Per a una nova França, sota l'ensenyà «Treball, Família, Pàtria».

L'any internacional feixista, a Estrasburg

Jean Marie Le Pen, el camarada de Blas Pinar, Giorgio Almirante, els

Perpinyà: massa vots per al feixisme

/ Leopoldo Amor

zadors de la missa-sepeli celebrada a Barcelona per la mort de Franco. Així mateix, l'ajuntament ha rebut moltes pressions d'Alduy i del grup *p-n* per a un agermanament entre Perpinyà i l'altra gran ciutat *pied-noir*, Alacant. Enllaç que mai no ha pogut establir-se.

Cada àrab, un enemic

«Els àrabs són inadmissibles —diu un d'aquests regidors *p-n* i ex-membre de l'OAS—. Poden ser-ho els espanyols, els portuguesos, els italians... però els àrabs, no. Ells es regeixen pel Coran, són semites». I continua, indignat: «A nosaltres, ens anomenen *rumis* o cristians». Tota una declaració de principis.

«Diuen que Le Pen és nazi, però això ho diuen els comunistes, perquè saben que allò dels alemanys i els jueus té ací, a França, molta força. Le Pen ha organitzat un partit polític —continua afirmant Gérard Meble d'Isles, regidor i dirigent del grup municipal *p-n*—. Ell ha estat l'únic que deixà el càrrec de diputat per posar-se l'uniforme francès i marxà

cultura europea». L'àrab és, sembla, el culpable de tots els mals francesos: «L'àrab —protesta irat— ve ací a imposar la seua cultura, la seua política». Per evitar-ho, Le Pen ja n'ha donat les solucions. Per crear treball: expulsar-los. Perquè s'acabe la inseguretats i la delinqüència: que torne la pena de mort».

«Nosaltres no podem ser mai gaullistes» —diu un altre regidor—. «De Gaulle no ens podia ni veure, certs generals, els *p-n*, l'OAS... i els motius no vénen tant dels enfrontaments d'Algèria com de la segona guerra mundial. Algèria —afirma— era petainista».

En efecte, durant la gran batalla mundial dels anys quaranta, l'Algèria colonial havia optat per defensar les iniciatives militars i polítiques de Henri-Philippe-Omar Petain, l'ancià general francès que en 1925 acabà, mà a mà amb el dictador Primo de Rivera, amb la rebel·lió dirigida per Abd El-Krim al Marroc, que serví de primer ambaixador de París, en 1939, a l'Espanya de la victòria, que, com a gran cap d'estat, col·laborà amb l'Alemanya nazi, permetent la

«Expulsar el àrabs, i que torne la pena de mort»

croates ultradretistes i els salazaristes portuguesos, ha esdevingut, a poc a poc, la gran esperança dels feixistes francesos, les idees ultrareaccionàries i els interessos de la seua parentela colonial. I també d'un enorme contingent de desesperats i lumpen que arrossegueu els mals de la crisi econòmica de la Cinquena República Francesa.

El Front National, partit fundat en 1972, ha conegut, realment, un desenvolupament espectacular. Així, mentre que a les eleccions presidencials de 1974 a penes aconseguia el 0,74 per 100 dels vots, i a les de 1981 no pogué presentar-se per no aconseguir les 500 firmes necessàries per legalitzar les llistes, a les celebrades pel juny de 1984 per al Parlament Europeu arrancà la seua gran victòria, gràcies a l'11 per 100 obtingut per les seues candidatures. Una xifra que li permeté —des del 27 per 100 dels vots procedents d'anteriors seguidors de Chirac, el 68 per 100 d'ex-giscardistes i la contestadíssima política de l'executiu socialdemòcrata— no solament viatjar al palai d'Europa, seu del Parlament Europeu a Estrasburg, sinó, i fonamentalment, augmentar de forma meteòrica el cens de militants —que ja arriben a 50.000— i poder llançar aquesta amenaça: «En 1986 ningú no podrà governar sense comptar amb mi».

Mentre molts dels seus vells compatriotes franco-algerians s'han vist embolicats en els més negres assumptes de la màfia intercontinental o en l'estranya connexió que acaba en el Ministeri de l'Interior que dirigeix José Barrionuevo, mitjançant els encàrrecs realitzats per Manuel Ballesteros, Billy «el Nino» i l'ex-comissari Conesa, mentre els seus més fidels amics de Madrid han optat per dis-

Jean-Marie Le Pen, de torturador a diputat

soldre Fuerza Nueva per fer una futura recomposició des de l'ombra, amb una *major mobilitat*, Jean-Marie Le Pen ocupa el seu lloc d'honor en la ultradreta francesa i és el cap indiscutit dels *p-n* o *repatriats*.

Fragment de feixista amb ull de vidre

Joan POMARES

El fill d'Ahmed Moulay guarda un record. Un record en forma de ganivet. Ho ha amagat gelosament des que tenia dotze anys. Des de la nit en què mataren el seu pare, després de diverses i violentes *picanes* al pati de la seua casa. Des d'aquell tràgic dia, en què els paracaigudistes i l'home que l'interrogà, després de mort i per tal de camuflar el fet, el remataren disparant-li sorolloses ràfegues de metralladora. El ganivet pertanyia a l'oficial que manava el grup. És un punyal de les Joventuts Hitlerianes. Hi figuren unes sigles: Jean Marie Le Pen, primer regiment de paracaigudistes.

Tinent d'aquest cos durant la guerra d'Algèria, Le Pen ha estat acusat per nombroses víctimes de ser un torturador, i d'haver aplicat quasi

Fill d'una família de pescadors, estudiant de Dret i resident al mític Barri Llatí de París, els fitxers policials guarden memòria de la seua participació en bandes de l'extrema dreta i dels seus assalts a cercles d'estudiants progressistes. Combatent en la guerra d'Indo-xina i, després, en la d'Algèria. En 1956 s'afilià al moviment comandat per Pierre Poujade, de caràcter populista, que, aprofitant el malestar econòmic dels darrers anys de la IV República i amb el suport de la classe mitjana, aconseguí d'obtenir a les eleccions d'aquell mateix any 52 escons, formant el grup Unió i Fraternitat Francesa. Amb aquest corrent, i en substitució del mateix Poujade, aconseguí de ser el diputat més jove de l'Estat francès i començar la defensa de les seues idees preferides: el violent ultranacionalisme francès enfront del segregacionisme colonial i el parlamentarisme.

En 1972 fundà el Front National, el minigrupuscle que, amb el temps, iniciaria el seu ascens gràcies a la permanent campanya contra els emigrants. I en 1976, gràcies a Hubert Lambert, simpatitzant de l'FN i hereu d'una rica família d'industrials, home a qui, segons sembla, havia atès durant una llarga malaltia, rebé, a més d'una immensa suma de diners, un castell a Saint Cloud, la històrica ciutat de l'Illa de França. Amb aquesta fortuna i el gran cabal social i polític dels milers de franco-algerians *repatriats*, pogué donar impuls al seu partit, aglutinador del feixisme francès.

Aquest home, que ha substituït el vell pedaç negre amb què ocultava el buit del seu globus ocular, perdut en una estranya brega, per un ull de vidre, exposa la base de la seua filosofia política en el llibre *Els francesos en primer lloc*, on parlant del nazisme, diu: «el nacionalsocialisme que, fins ara, no ha estat jutjat més que pels seus vencedors, serà finalment jutjat per la història».

Simplement, un nazi

La seua veu en l'hemicicle d'Esstrasburg com a president del grup parlamentari ultrareaccionari Dreta Europea, compost per 18 diputats, és la veu de l'extrema dreta francesa, però també el crit de guerra de la vella Algèria colonial.

sempre el mateix dolorós mètode: la *picana* elèctrica, per a la qual els presoners havien de beure grans quantitats d'aigua. Mentrestant, el cap de l'operació els deia: «com em diuen Le Pen, que has d'acabar parlant».